

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD., a JUDr. Václava Štencla, MA, ve věci

žalobce: **M. Š.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Vítem Křivánkem
sídlem advokátní kanceláře V parku 2316/12, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2023, č. j. 18913/23/5300-21441-708995,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále „správce daně“) žalobci dodatečnými platebními výměry ze dne 1. 7. 2022, č. j. 3380315/22/3019-50521-713034, č. j. 3380534/22/3019-50521-

713034, č. j. 3380583/22/3019-50521-713034, č. j. 3380621/22/3019-50521-713034, č. j. 3380738/22/3019-50521-713034, (dále „platební výměry“) doměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2018 ve výši 772 033 Kč, za zdaňovací období listopad 2018 ve výši 1 304 312 Kč, za zdaňovací období prosinec 2018 ve výši 1 073 707 Kč, za zdaňovací období leden 2019 ve výši 691 315 Kč, za zdaňovací období únor 2019 ve výši 638 440 Kč. Správce daně odepřel žalobci nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění přijatých od společnosti FILO Doprava s.r.o. (dále „dodavatel“). Dospěl totiž k závěru, že tato plnění, spočívající v dodávkách stavebního materiálu, byla zasažena podvodem na dani z přidané hodnoty, o kterém žalobce mohl a měl vědět. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím dle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, zamítl odvolání žalobce a platební výměry potvrdil.

2. Předmětem sporu je otázka, zda správce daně prokázal, že žalobce mohl a měl vědět, že se přijatými zdanitelnými plněními účastní podvodu na dani z přidané hodnoty.

II. Stanoviska účastníků řízení

3. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že jeho účast na daňovém podvodu byla konstatována bez dostatečného odůvodnění. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že sám o podvodu mohl a měl vědět. Žalovaným prezentovaná zjištění nelze považovat za jakkoli neobvyklá, natož prokazující vědomí žalobce o existenci podvodného jednání. Není patrné, proč by měla absence písemné smlouvy prokazovat povědomí žalobce o podvodu. Na základě dlouholeté spolupráce fungovala mezi žalobcem a jeho dodavatelem jasná forma komunikace včetně zaběhnutých obchodních zvyklostí. Skutečnost, že dodavatel neměl webové stránky, není s ohledem na odvětví, ve kterém působil, nestandardní. Personální propojenost subjektů obchodního řetězce nevypovídá nic o povědomí žalobce o účasti na daňovém podvodu. Žalobce neměl povinnost znát obchodní partnery svého dodavatele, jejich jednatele a zaměstnance. Žalovaný při svém hodnocení pominul, že se žalobce se svým dodavatelem obchodně spojil, jakým způsobem probíhala obchodní spolupráce doposud a do jaké míry žalobce měl či mohl mít přehled o jeho poměrech. Opožděné platby žalobce dodavateli jsou důkazem vzájemně získané obchodní důvěry. Další skutečnosti uvedené žalovaným (sídlo dodavatele, obory činností, nezveřejňování účetních závěrek, neuvedení provozovny) nenaplňují podstatu „objektivních okolností“ a nemohou vést k odmítnutí nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Žalovaný se dostatečně nevěnoval objektivním okolnostem, které nasvědčují závěru, že šlo o standardní obchodní případy (cena sjednaná v obvyklých mezích, dlouhodobost obchodní spolupráce, bezproblémový status plátcovství dodavatele v předmětném období, skutečnost, že dodavatel v předmětných obdobích podal daňová priznání a kontrolní hlášení). Žalobce ze své pozice nemohl tušit o případné nespolehlivosti svého dodavatele ve smyslu § 106 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Skutečnosti, které nastanou *ex post*, resp. jsou správcem daně zjištěny až poté, kdy k plnění došlo, nelze daňovému subjektu přičítat k tíži. Nesrovnalosti o dodavateli zjištěné správcem daně v dřívějších daňových kontrolách nejsou schopny podpořit závěr správce daně o vědomosti žalobce o zapojení do daňového podvodu. Neunesení důkazního břemene žalobcem v přechodném řízení neznamená, že zde existuje podvodné jednání některého obchodního článku. Sám žalobce žádnou výhodu nezískal.
4. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Dodává, že identifikované objektivní okolnosti je nutno hodnotit v kontextu

nestandardního skutkového stavu. Od srpna 2018 obchodní činnost dodavatele začali organizovat skladníci ukrajinské národnosti M. N. aj. D., neboť jednatel dodavatele K. K. byl nejprve v pracovní neschopnosti a poté ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce tak se svým dodavatelem obchodoval v milionových objemech, bez existence objednávek, emailové komunikace, dohod o ceně zboží, platebních a dodacích podmínek, odpovědnosti za vady apod. Takový postup žalobce, i vzhledem k tomu, že na obchodních transakcích s dodavatelem za předcházející zdaňovací období v důsledku doměření daně trafil na dani z přidané hodnoty, nelze racionálně vysvětlit odvoláváním se na smluvní volnost mezi stranami. Žalovaný dále upozorňuje na nejasnosti v úhradách za zdanitelná plnění (na fakturách uvedeno „převodem“, žalobce i dodavatel uvádí „v hotovosti“ z důvodu obavy ze špatné platební morálky žalobce). Platby nebyly prováděny při předání zboží, ale se zpožděním, a to i několik měsíců, což zcela popírá prezentovaný důvod hotovostních plateb. Jiným dodavatelům v nižších hodnotách však žalobce platil bezhotovostně. Ačkoliv byl žalobce konfrontován s pochybnostmi správce daně ohledně spolupráce s dodavatelem a dokonce v důsledku toho přišel o daň z přidané hodnoty, na tuto situaci ve vztahu ke svému dodavateli nijak nereagoval. Rizikovost dodavatele byla ještě větší od října 2018, kdy jednatel dodavatele nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce následně jednal se dvěma ukrajinskými skladníky, jež si nijak neprověřoval, přestože od něj přebírali hotovosti v milionových hodnotách. Ověření identity obchodních partnerů není zákonnou povinností, žalobce však v důsledku toho nese zvýšené riziko při případném dokazování v daňovém řízení. Nezveřejňování účetních závěrek v kontextu dalších informací o dodavateli zvyšuje jeho rizikovost. Personální propojení osob žalovaný nepřičítal k tíži žalobci. Uvedl ho v části týkající se samotné existence podvodu v řetězci. Další znaky, jako sídlo dodavatele, obory činnosti, absence webových stránek, nezveřejnění účetních závěrek, uvedl žalovaný pro dokreslení skutečností týkajících se samotné existence podvodu, nikoliv jako zohledňované objektivní skutečnosti. Cena sjednaná v odpovídající výši ani neexistence nespolehlivého plátcovství dodavatele nevylučuje možnost účasti žalobce na podvodu, o kterém věděl nebo mohl vědět. Samotné ověřování statutu nespolehlivého plátce nestačí pro splnění dostatečné obezřetnosti. Otázka získání výhody z účasti na podvodu na dani z přidané hodnoty není v rámci posuzování zapojení daňového subjektu do podvodu relevantní.

5. Při jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále „s. ř. s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
7. Žalobní námitky směřují k jediné otázce, a sice, zda správce daně prokázal, že žalobce mohl a měl vědět, že se přijatými zdanitelnými plněními účastní podvodu na dani z přidané hodnoty. Právě účast na daňovém podvodu totiž byla důvodem pro odeprání nároků na odpočet daně.

III.A Obecná východiska

8. K tomu, aby mohlo dojít ke vzniku a následnému uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, je v první řadě nutno vždy ověřit, zda vůbec byly splněny hmotněprávní a formální podmínky pro vznik takového nároku vyplývající z § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 6 Afs 271/2015-50, a ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Afs 115/2016-57; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Splnění těchto podmínek není mezi účastníky řízení sporné. Žalovaný uznal, že bylo prokázáno faktické uskutečnění zdanitelných plnění tak, jak je žalobce deklaroval na daňových dokladech.
9. Nárok na odpočet daně z přidané hodnoty však lze osobě povinné k dani i přes naplnění výše uvedených hmotněprávních a formálních podmínek odepřít, je-li z hlediska objektivních okolností prokázáno, že osoba povinná k dani, které bylo dodáno zboží nebo poskytnuty služby zakládající nárok na odpočet, věděla nebo musela vědět, že toto plnění bylo součástí daňového podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem na vstupu (srov. např. rozsudek Soudního dvora Evropské unie [dále „Soudní dvůr“] ze dne 21. 6. 2012, C-80/11 a C-142/11, *Mahagében a Dávid*; či jemu předcházející rozsudky Soudního dvora ze dne 12. 1. 2006, C-354/03, C-355/03 a C-484/03, *Optigen Ltd a Fulcrum Electronics Ltd [v likvidaci] a Bond House Systems Ltd proti Commissioners of Customs & Excise*; či ze dne 6. 7. 2006, C-439/04 a C-440/04, *Axel Kittel proti Belgickému státu a Belgický stát proti Recolta Recycling SPRL*; všechna zde citovaná rozhodnutí Soudního dvora jsou dostupná na curia.europa.eu). Právě účast žalobce na podvodu na dani z přidané hodnoty byla důvodem odepření nároku na odpočet žalobce v právě posuzované věci.
10. Pro posouzení, zda se osoba povinná k dani účastnila podvodu na dani z přidané hodnoty spáchaného v dodavatelsko-odběratelském řetězci, je třeba postupovat v několika krocích. Nejprve je nutné zjistit, zda k podvodu spáchanému dodavatelem došlo. Pokud ano, je třeba na základě objektivních skutkových okolností posoudit, zda osoba povinná k dani věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty, a zda přijala veškerá opatření, která od ní mohla být rozumně vyžadována, aby zajistila, že jí přijetí plnění nepovede k účasti na podvodu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Afs 53/2016-55, bod 37).
11. Splnění prvního kroku, tj. prokázání existence daňového podvodu, žalobce nezpochybňuje. Veškeré námítky směřují až proti závěru, že žalobce daňovým podvodem vědět měl a mohl.
12. V souvislosti s prokazováním subjektivní stránky jednání, tedy vědomosti daňového subjektu o daňovém podvodu, je prováděn tzv. vědomostní test. K tomuto posouzení dochází na základě objektivních skutkových okolností případu. Nárok na odpočet daně nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce neví nebo nemůže vědět (srov. rozsudek Soudního dvora *Optigen Ltd a Fulcrum Electronics Ltd (v likvidaci) a Bond House Systems Ltd proti Commissioners of Customs & Excise*). Každá účetní transakce v řetězci musí být posuzována sama o sobě a charakter jednotlivých transakcí v řetězci nemůže být změněn předchozími nebo následnými událostmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006-142). Proto subjekty, které přijmou veškerá opatření, která od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich plnění nejsou součástí podvodu, bez ohledu na to, zda se jedná o podvod na dani z přidané hodnoty, nebo jiné podvody, musí mít možnost důvěřovat legalitě uvedených plnění, aniž by riskovaly ztrátou svého nároku na odpočet daně z přidané hodnoty odvedené na vstupu (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 5. 2006, C-384/04, *Federation of Technological Industries a další*). Nárok na odpočet daně je

tedy chráněn pouze za situace, kdy plátcé daně o záměru zkrátit daň nevěděl a ani nemohl s přihlédnutím ke všem objektivním okolnostem vědět.

13. V rozsudku *Mahagében a Dávid* (bod 49) Soudní dvůr zdůraznil, že odmítnutí nároku na odpočet je výjimkou ze základní zásady, kterou tento nárok představuje, a proto je povinností správce daně, aby prokázal existenci objektivních okolností umožňujících učinit závěr, že osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci na vstupu (shodně např. rozsudek *Bonik*, bod 43). Soudní dvůr v citovaném rozsudku uzavřel, že v případě existence náznaků vzbuzujících podezření, že došlo k nesrovnalosti nebo podvodu, lze od obezřetného subjektu (samozřejmě v závislosti na okolnostech projednávaného případu) vyžadovat, aby si zjistil informace o druhém subjektu, u něhož zamýšlí nakoupit zboží, a to právě za účelem ujištění se o jeho věrohodnosti. Nutno zdůraznit, že pro odepření nároku na daň z přidané hodnoty se nevyžaduje zavinění ve formě úmyslu, ale postačí i nedbalost, tzn. situace, že daňový subjekt o své účasti na daňovém podvodu neví, avšak s ohledem na prokázané objektivní skutečnosti o ní vědět měl a mohl (tzv. nevědomá nedbalost ve smyslu závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 Afs 233/2015-47).
14. Východiska stanovená judikaturou Soudního dvora směřují k ochraně nároku na odpočet plátců, kteří jednájí v dobré víře. Za tímto účelem přinášejí ovšem těmto plátcům i povinnost věnovat zvýšenou pozornost interním kontrolním mechanismům, aby v případě odhalení podvodného jednání nevzniklo podezření, že o podvodu věděli či se zřetelem ke všem okolnostem vědět mohli. Je totiž věcí podnikatelského subjektu, aby v zájmu minimalizace podnikatelského rizika přizpůsobil svou obchodní činnost konkrétním podmínkám a při sjednávání obchodních kontraktů (zvláště se značným finančním dopadem) se v rámci možností snažil dbát na bezproblémovost svých obchodních partnerů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 10. 1. 2008, č. j. 9 Afs 67/2007-147, či ze dne 15. 12. 2011, č. j. 9 Afs 44/2011-343).
15. Vědomostní test tedy sestává ze dvou kroků: 1) zjištění objektivních okolností nasvědčujících vědomosti daňového subjektu o podvodném jednání; 2) zkoumání, zda byla daňovým subjektem přijata taková opatření, která byla s to zamezit jeho účasti na podvodném jednání.
16. K tomu je však nutno zdůraznit, že prvotní (základní) penzum úkonů daňového subjektu je zcela minimální – patří do něj pouze povinnost ověřit, zda dodavatel není veden na seznamu nespolehlivých plátců (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 10. 2017, C-101/16 *Paper Consult*, body 54 a 55), a formální povinnosti související s oběhem daňových dokladů. Nic dalšího do základního penza úkonů nepatří. Daňový subjekt tedy nemusí aktivně ověřovat další skutečnosti (mimo jiné ani skutečnost, zda je jeho obchodní partner plátcem daně z přidané hodnoty, jak uvedl Soudní dvůr v bodech 61 až 63 rozsudku *Mahagében a Dávid*), musí však „mít otevřené oči“ a vyhodnocovat všechny okolnosti, s nimiž byl konfrontován.
17. Vše ostatní je již pouze důsledkem povinnosti daňového subjektu „mít otevřené oči“, jež je však s výjimkou aktivních úkonů, zmíněných v předchozí větě, spjata jen s informacemi, které se daňový subjekt (samovolně) dozvěděl, aniž by bylo ale možné po něm požadovat, aby takové informace sám aktivně vyhledával. Teprve pokud je správcem daně prokázano, že se informace, jež vzbuzují podezření, že by mohlo dojít k nesrovnalosti nebo podvodu, dostaly do dispozice daňového subjektu, lze aplikovat dodatečné požadavky na to, aby

daňový subjekt blíže svého obchodního partnera a povahu obchodní transakce, kterou hodlá podstoupit, předem prověřoval, a to i prostřednictvím aktivního šetření (právě o takové situaci se hovoří v bodech 59 a 60 rozsudku *Mahagében a Dávid*). Nadto i toto aktivní šetření (jež má povahu výjimky z pravidla), byla-li jeho potřeba aktivována, nemůže být neomezené, ale vždy záleží na možnostech prověřování, jimiž daňový subjekt disponuje (teoretická dostupnost informací), a na okolnostech případu, především na povaze informace naznačující riziko podvodu (požadavek proporcionality prověřování k míře zjištěných pochybností).

18. Pokud daňový subjekt má určité indicie o nestandardnosti transakce, lze předpokládat, že v rozsahu přiměřeném jejich závažnosti a jeho „manévrovacímu prostoru“ případně pozdrží uzavření obchodu či jej podmíní určitou součinností obchodního partnera (např. předložením určitých potvrzení a dokladů) tak, aby před realizací transakce bylo podezření na možný daňový podvod pokud možno rozptýleno. Jestliže tak neučiní, vědomě podstoupí riziko účasti na podvodu, a pokud správce daně existenci podvodu i neuskutečnění adekvátních, daňovému subjektu dostupných šetření (byť i pod tlakem obchodního partnera, který, je-li jeho cílem krátit daň, přirozeně bude tlačit na rychlé uzavření obchodu) prokáže, bude moci daňový odpočet neuznat.
19. Zároveň však správce daně nemůže po daňovém subjektu požadovat i při prokázání znalosti určitých podezření realizaci preventivních šetření v rozsahu, který neodpovídá (omezené) závažnosti takových podezření. Jinými slovy nelze jen na základě skutečností, jež jen ve velmi málo pravděpodobné variantě naznačují, že by zdanitelné plnění snad mohlo být dotčeno podvodem na dani z přidané hodnoty, požadovat po daňovém subjektu zevrubné šetření, jež je v praxi spojeno s nemalými časovými a personálními (a tedy i finančními) náklady, zcela neúměrnými povaze takové pochybnosti. Požadavek důkladného prověřování přichází do úvahy jen tam, kde již prvotní informace naznačují vyšší pravděpodobnost (byť ne ještě důvodný závěr o existenci) podvodné transakce, popřípadě tam, kde postupným doplňováním informací na základě zběžného šetření je podezření zesilováno, namísto toho, aby se jej v rámci ověření podařilo rozptýlit.
20. Daňový subjekt přirozeně tíží důkazní břemeno k rozsahu a výsledku jím prováděných šetření jen v míře odpovídající podezřelým skutečnostem, jejichž znalost mu správce daně prokáže. Nebyl-li konfrontován s ničím podezřelým, nemusí daňový subjekt prokazovat prakticky žádnou aktivní snahu o předcházení účasti na daňovém podvodu (kromě ověření statusu nespolehlivého plátce a přijetí daňového dokladu). Byl-li s podezřelou informací seznámen, prokazuje provedení jen odpovídajících opatření (pokud by byla vůbec způsobilá dle informací správce daně podezření posílit) a eventuálně též může prokazovat, že tato opatření i přes očekávání správce daně případně kýžené informace nepřinesla, a to z příčin, jež nelze daňovému subjektu přičítat k tíži (zatímco vadně realizované prověřování je chybou daňového subjektu, za přesvědčivé zastření či důvěryhodné vysvětlení podezřelých okolností ze strany tvůrců podvodné transakce nebo za náhodu, která zabránila získání informace, daňový subjekt neodpovídá). Odpovědnost daňového subjektu se totiž týká pouze řádného prověřování tam, kde to situace žádala, nejedná se však o odpovědnost za výsledek.
21. V obecné rovině platí, že žádná jednotlivá skutečnost sama o sobě zpravidla nemůže prokázat vědomost žalobce o podvodu na dani z přidané hodnoty. Soud proto daňovými orgány zjištěné a uváděné skutečnosti hodnotí vždy komplexně ve vztahu k předmětnému obchodnímu řetězci. Soud může učinit závěr pouze o tom, zda zjištěné skutečnosti ve svém

souhrnu prokazují, že žalobce věděl (nebo při nejmenším vědět musel a měl) o podvodném jednání. Soud nemůže posuzovat zcela izolovaně jednotlivá zjištění. Byť se v judikatuře objevuje hodnocení některých na první pohled srovnatelných skutečností, tato hodnocení nelze vytrhávat z kontextu. Obdobná skutečnost, která nesvědčila v konkrétní věci o možnosti daňového subjektu vědět o účasti na daňovém podvodu, může v jiné věci podporovat další indicie nasvědčující takové vědomosti. Každý případ je zkrátka jedinečný a judikatura hodnotící jednotlivé skutkové okolnosti je prakticky irelevantní. Hodnocení vyslovené soudy v jiných věcech ostatně nelze z povahy věci považovat za „judikaturu“, tj. právní názor na interpretaci právního pravidla, neboť jde ve skutečnosti o hodnocení konkrétního skutkového stavu. Jakkoliv soudy běžně činí zobecňující teze, nelze s nimi nakládat jako s všeobecně platnými pravidly. Odkazy účastníků řízení na „judikaturu“ k hodnocení jednotlivých skutečností lze tedy odmítnout jako nepřipadné už proto, že pro hodnocení konkrétní věci z povahy věci žádná judikatura (tj. soudy uplatňovaný právní názor) neexistuje.

22. Soud proto v nyní projednávané věci nebude ve vztahu k jednotlivým skutkovým okolnostem, které podle žalovaného podporují závěr o vědomosti žalobce o účasti na daňovém podvodu, poukazovat na hodnocení soudů v jiných věcech. Nemá ani žádný význam polemizovat s některými tezemi vyjádřenými v rozhodovací činnosti soudů či reagovat na to, co z toho kterého rozsudku účastníci řízení dovozují. Ostatně bylo by jistě možné nalézt soudní rozhodnutí, která přinášejí zdánlivě protichůdná hodnocení téže skutečnosti, a to proto, že tyto skutečnosti nebyly posuzovány izolovaně, nýbrž v rámci komplexu dalších skutkových okolností. Poukazují-li účastníci řízení na takovou „judikaturu“, musí soud konstatovat, že hodnocení skutkového stavu v jiné věci není pro nyní projednávanou věc podstatné. Podstatné je komplexní hodnocení konkrétních skutkových zjištění učiněných v této věci, která je, jako ostatně každá jiná věc, zcela jedinečná. Zdejší soud je s rozhodovací činností soudů v jiných věcech pochopitelně obeznámen, nicméně odkazování na ni při hodnocení konkrétního skutkového stavu považuje za nadbytečné.
23. Stejně jako nelze zobecňovat hodnocení konkrétních skutečností, nelze ani obecně hodnotit možnosti daňových subjektů zjistit určité podezřelé skutečnosti či provádět určitá šetření za účelem vyhnout se účasti na daňovém podvodu. Soud se proto nebude v obecné rovině zabývat například tím, zda je „přiměřené“ po daňových subjektech požadovat, aby prověřovaly existenci skutečného zázemí obchodních partnerů v místě jejich sídla, či vyhledávaly provozovnu, aby prověřovaly dostatečnost personálního a materiálního zabezpečení či snad zjišťovaly soulad v rejstříku zapsaných činností se skutečnou činností obchodního partnera. Pro účely posouzení projednávané věci nelze řešit, zda jsou takové požadavky obecně přiměřené (resp. zda je lze po daňových subjektech spravedlivě požadovat), ale zda v konkrétních okolnostech daného obchodního vztahu bylo spravedlivé takové prověření po žalobci požadovat.

III.B Aplikace uvedených východisek na projednávanou věc

24. Předně je potřeba zopakovat, že žalobce brojí výlučně proti závěru o tom, že o existenci daňového podvodu vědět měl a mohl, přičemž nepřijal taková opatření, která by jeho účasti na daňovém podvodu zamezila. Zákonost tohoto závěru může soud posoudit pouze ve světle těch indicií, které daňové orgány k tomuto závěru skutečně vedly. Takovými indiciemi nejsou skutečnosti, které daňové orgány uvedly naopak výlučně na podporu

závěru o samotné existenci daňového podvodu, a nehodnotily je tedy v rámci tzv. vědomostního testu. Namítá-li proto žalobce, že ze své pozice daňového subjektu nemohl tušit o nespolehlivosti svého dodavatele ve smyslu § 106 zákona o dani z přidané hodnoty, pak je nutno uvést, že se jedná právě o skutečnost, kterou daňové orgány v rámci tzv. vědomostního testu nehodnotily. V této části se proto žaloba míjí s důvody napadeného rozhodnutí. Pouze pro úplnost soud dodává, že při posuzování samotné existence daňového podvodu (tj. v rámci shora popsaného prvního kroku) je vědomost daňového subjektu o konkrétních okolnostech prokazujících daňový podvod irelevantní.

25. Shodný závěr platí pro námitky týkající se zjištění o absenci webových stránek, personálním propojení subjektů, virtuálním sídle dodavatele, neuvedení provozovny, nezveřejňování účetních závěrek a velkém množství zapsaných oborů činnosti. Jedná se totiž také o skutečnosti, které žalovaný uvedl a posuzoval v rámci hodnocení týkajícího se splnění první podmínky pro odepření nároku na odpočet daně z důvodu účasti na podvodném jednání, kterou je existence podvodu na dani z přidané hodnoty (zejména str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí). Tyto skutečnosti nebyly žalobci přičítány k tíži v rámci posuzování jeho vědomosti o podvodném řetězci. Žalobci nelze přisvědčit ani v tvrzení, že mu daňové orgány přičítaly k tíži pochybení jiných daňových subjektů. Veškerá hodnocení správce daně, potažmo žalovaného se týkala nestandardních skutečností daného obchodního vztahu, o nichž žalobce věděl, resp. jež byly v dispozici žalobce, a tudíž by jím neměly být ignorovány.
26. Pro závěr o tom, že žalobce o zatížení transakce daňovým podvodem vědět měl a mohl, není nutné prokázat, že znal obchodní partnery svého dodavatele, resp. jejich jednatele či zaměstnance. Podstatné je, zda skutečnosti, resp. okolnosti, o kterých žalobce věděl, resp. se dostaly do jeho dispoziční sféry, byly ve svém souhrnu natolik nestandardní, že v něm měly přinejmenším vzbudit podezření z možného zapojení do podvodného řetězce. Pro to, aby bylo žalobci možné přičítat k tíži účast na daňovém podvodu, není třeba, aby nutně znal každý článek podvodného řetězce.
27. Žalovaný poukázal na řadu okolností, které byly podle jeho názoru nestandardní a z nichž měl žalobce dovodit, že se účastní podvodu na dani z přidané hodnoty: 1) rizikovost dodavatele vyplývající z daňové kontroly za zdaňovací období srpen 2016 až listopad 2016 a leden 2018, při které byl žalobce vyrozuměn o pochybnostech správce daně ohledně dodávek stavebního materiálu od dodavatele a na základě které byla žalobci doměřena daň v řádu milionů korun; 2) neexistence písemné smlouvy s dodavatelem, v důsledku čehož žalobce neměl ošetřeny potenciaální rizikové situace; 3) hotovostní úhrady dodávek realizované do hodnoty hotovostního limitu, jež však zjištěným způsobem provedení neodpovídaly účelu, kterému dle tvrzení žalobce a jednatele dodavatele měly sloužit; 4) jednání s dodavatelem v době, kdy jeho jednatel byl ve výkonu trestu odnětí svobody.
28. Jak vyplývá ze shora uvedeného výčtu, žalovaný vyličil hned několik zásadních okolností (nestandardností), které jej vedly k závěru o tom, že si žalobce musel být vědom přinejmenším zvýšeného rizika existence daňového podvodu. Mezi hlavní indicie patří dle názoru zdejšího soudu milionové platby uskutečňované žalobcem v hotovosti, navíc se zpožděním, a pokračování ve spolupráci s dodavatelem v době, kdy jeho jednatel byl ve výkonu trestu odnětí svobody, a to bez jakékoli změny, ať už co se týče smluvních ujednání či prověření osob vystupujících nově jménem dodavatele.
29. Na podporu zjištění o uvedeném podvodném obchodním modelu správce daně a žalovaný dle názoru zdejšího soudu zcela na místě uvedli také skutečnost, že žalobce hradil dodavateli

velmi vysoké částky v hotovosti i přesto, že ostatním dodavatelům hradil běžně bezhotovostně nižší částky a stejně tak úhrady od jeho odběratelů za předmětné zboží probíhaly bezhotovostně.

30. Platby v hotovosti jsou častou indicií podvodu na dani z přidané hodnoty. Hotovostní platby totiž nezanechávají věrohodnou auditní stopu, proto je mohou často využívat subjekty, které se snaží simulovat ekonomickou činnost za účelem spáchání daňového podvodu. Pokud daňový subjekt přistoupí k platbám v hotovosti, měl by pro to mít dobrý důvod.
31. Soud je však toho názoru, že žalobce rozumný důvod pro provádění hotovostních plateb neuvedl. V průběhu daňového řízení totiž bylo prokázáno, že platby za zboží probíhaly s několikaměsíčním zpožděním, což zpochybňuje tvrzení žalobce i jednatele dodavatele o preferenci hotovostních úhrad z důvodu špatné platební morálky jiných zákazníků dodavatele. Věrohodnost daných tvrzení nepodporuje ani skutečnost, že na vystavených fakturách je jako způsob platby uveden způsob bezhotovostní. Odkazuje-li žalobce na obchodní důvěru, která byla ve vztahu s dodavatelem vybudována na základě několikaleté obchodní spolupráce, ta dle názoru zdejšího soudu neospravedlňuje několikaměsíční opožděnost plateb a už vůbec není důvodem pro to, aby žalobce bez dalšího hradil poskytnutá plnění v hotovosti, jestliže v rozhodné době již banky běžně nabízely velmi rychlé bezhotovostní převody. Za značně nestandardní a rizikový považuje zdejší soud i postup žalobce, který pokračoval v hotovostních úhradách zboží i poté, co jednatel dodavatele přestal se žalobcem jednat a částky ve statisícových hodnotách od žalobce přebíraly výše zmíněné osoby M. N. aj. D., o kterých žalobce neměl žádné informace, krom údajného představení těchto osob žalobci jednatelem dodavatele. Ačkoliv tedy žalobce neměl na tyto osoby žádný kontakt, nedisponoval žádným pověřením těchto osob, předával jim bez dalšího hotovosti ve statisícových částkách. Současně lze také upozornit na riziko ztráty nebo odcizení prostředků v hotovosti, které se pohybovaly v nemalých částkách.
32. O nestandardnosti a nevhodnosti úhrady v hotovosti svědčí také fakt, že výše částky na části předložených daňových dokladů překračovala zákonné omezení zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, v důsledku čehož musel daňový subjekt úhrady za tyto faktury zjevně účelově rozdělit na několik částí, jak vyplývá z příjmových pokladních dokladů dodavatele.
33. Z uvedených důvodů považuje soud plnění v hotovosti za jednu z dílčích okolností, která zásadním způsobem podporuje závěr, že daňový subjekt o existenci daňového podvodu vědět měl a mohl. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že dodavatel i žalobce předmětná plnění vykázali a před daňovými orgány jejich rozsah a existenci nijak nezamlčeli. Nestandardní totiž byla již samotná objektivně neopodstatněná důvěra žalobce ve svého obchodního partnera, ačkoliv si nemohl být v době uskutečnění transakcí v žádném případě jistý, že předmětná plnění budou skutečně vykázána. To, že se žalobce *ex post* přesvědčí, že plnění vykázána skutečně byla, nic nemění na tom, že se v době transakce bez rozumného důvodu vystavoval zvýšenému riziku.
34. Další objektivní skutečností, která je dle názoru soudu značně nestandardní a významně svědčí o ekonomické iracionalitě jednání žalobce při realizaci posuzovaných transakcí, je také skutečnost, že žalobce nijak nereagoval na správcem daně uvedené pochybnosti o dodavateli, které mu byly sděleny při daňové kontrole za zdaňovací období srpen 2016 až listopad 2016 a leden 2018. Žalobce v předmětné daňové kontrole nereagoval ani na výzvy

k prokázání skutečností, které mu byly správcem daně zaslány, ani na výsledek daňové kontroly, resp. na ni navazující platební výměry, kterými byl vyloučen žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně z plnění od dodavatele a byla mu doměřena daň z přidané hodnoty v řádu milionů korun. I přesto, že žalobce byl na základě předchozí daňové kontroly srozuměn s pochybnostmi správce daně týkajícími se např. plateb v hotovosti, virtuálního sídla dodavatele či množství zapsaných oborů převážně výrobní činnosti bez uvedení provozovny, pokračoval i v následujících zdaňovacích obdobích ve spolupráci s dodavatelem bez jakékoli změny, ať už co se týče celkového smluvního zajištění, či dodacích a platebních podmínek. Ačkoliv lze se žalobcem v obecné rovině souhlasit v tom, že zahájení daňové kontroly neznamena, že jejím výsledkem bude odhalení jednání, které narušuje cíl správy daní, nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce byl na základě jejího provedení vyrozuměn o pochybnostech správce daně týkajících se věrohodnosti dodavatele. Ba co víc, žalobci byl správcem daně odepřen nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění od tohoto dodavatele. Zdejší soud má za to, že podnikatelský subjekt jednající s péčí řádného hospodáře přijme po takové zkušenosti ve vztahu k následujícím zdaňovacím obdobím taková opatření, kterými zamezí případnému dalšímu problematickému prokazování svého nároku na odpočet daně. Postup žalobce, který i nadále pokračoval ve spolupráci s dodavatelem bez jakékoli reakce na přetrvávající pochybnosti o dodavateli, nelze považovat za postup podnikatele jednajícího v obchodních vztazích s dostatečnou obezřetností. Změnu právního zástupce ani aktivnější spolupráci žalobce se správcem daně v následující daňové kontrole nelze dle názoru zdejšího soudu považovat za opatření směřující k zamezení účasti žalobce na daňovém podvodu. Tato aktivita jistě byla žalobci ku prospěchu, neboť v právě projednávané věci, na rozdíl od předchozích zdaňovacích období, prokázal existenci formálních i hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Nelze ji však hodnotit jako opatření, kterým by se žalobce snažil zamezit své účasti na daňovém podvodu. Učinil je totiž až poté, co k daňovému podvodu došlo.

35. Za nestandardní považuje soud také jednání žalobce s dodavatelem v době, kdy jeho jednatel vykonával trest odnětí svobody. Žalobce tvrdí, že o výkonu trestu odnětí svobody jednatele dodavatele nevěděl a že osoby M. N. a J. D. mu byly jednatelem představeny jako osoby, které ho budou zastupovat v době jeho nepřítomnosti ze zdravotních důvodů. Od nich se pak o nástupu jednatele do výkonu trestu odnětí svobody dozvěděl. Takové odůvodnění pokračování spolupráce s dodavatelem se jeví soudu jako účelové a nevěrohodné, a to z následujících důvodů. Žalobce v průběhu daňové kontroly tyto osoby nejprve vůbec nezmiňoval a tvrdil, že veškeré dodávky byly domluveny i realizovány jednatelem dodavatele. Teprve poté, co se jména těchto osob v daňovém řízení objevila, ať už na předložených protokolech o předání zboží či na základě svědecké výpovědi jednatele dodavatele, uvedl žalobce po zhruba dvou letech od zahájení daňového řízení, že se jednalo o osoby, se kterými domlouval konkretizaci zboží a jeho předání. Výše uvedené tak dle názoru zdejšího soudu nasvědčuje jednak tomu, že žalobce o svém zapojení do daňového řetězce věděl (neboť v opačném případě by neměl důvod mystifikovat správce daně a zpočátku mu tvrdit, že k jednání docházelo výlučně s jednatelem dodavatele), jednak tomu, že žalobce nepřijal opatření, spočívající ve vyžádání příslušných pověření od zaměstnanců dodavatele, kterým by zamezil své účasti na daňovém podvodu, resp. předcházel potencionálním rizikům spojeným s obchodováním s neznámými osobami.
36. Co se týče absence písemné smlouvy o spolupráci s dodavatelem, ta by sama o sobě v případě standardního obchodního vztahu neprokazovala vědomost žalobce o podvodném jednání. V rámci nestandardních obchodních vztahů lze však adekvátní smluvní dokumentaci

považovat za jedno z možných opatření, které by měl žalobce jako řádný hospodář přijmout v zájmu zachování transparentnosti a korektnosti jeho obchodních vztahů. Zda s ohledem na míru rizika bylo po žalobci spravedlivé požadovat přijetí takového opatření, posoudí soud níže. Soud tedy sice na absenci písemné smlouvy nahlíží částečně odlišně než daňové orgány (tj. nikoliv jako na objektivní okolnost prokazující možnou vědomost o daňovém podvodu, nýbrž jako na možné opatření k zamezení účasti na daňovém podvodu), nemá to však žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť všechna skutková zjištění (ať již jsou označována jako objektivní okolnosti nebo jako nevyužitá opatření k zamezení účasti na podvodu) ve svém souhrnu v rámci vědomostního testu vedou k závěru, že žalobce o své účasti na daňovém podvodu vědět měl a mohl.

37. Žalobce dále namítá, že správce daně ani žalovaný nevzali dostatečně v potaz skutečnosti nasvědčující závěru, že šlo o standardní obchodní případy. Zdejší soud považuje námitku za nedůvodnou. Objektivní skutečnosti uvedené výše ve svém souhrnu svědčí o tom, že žalobce přinejmenším mohl a měl vědět o existenci podvodného řetězce. Žalovaný při hodnocení zjištěného skutkového stavu nepominul, že ceny sjednané mezi subjekty byly v obvyklé výši, ani že v předmětných zdaňovacích obdobích dodavatel nebyl zveřejněn jako nespolehlivý plátce, podával daňová přiznání k dani z přidané hodnoty a kontrolní hlášení. Krom těchto skutečností však byly v projednávané věci zjištěny i další významné skutečnosti, které jsou mnohem zásadnější a prokazují, že si žalobce podvodného jednání přinejmenším mohl být vědom. K tomu, aby daňovému subjektu byla prokázána vědomá účast na podvodu na dani z přidané hodnoty, není nutné, aby všechny zjištěné okolnosti nasvědčovaly tomuto závěru. Vykazuje-li transakce v některých aspektech znaky běžného obchodního případu, avšak jiné její aspekty jsou až alarmujícím způsobem pochybné, nelze takovou transakci ve svém souhrnu hodnotit jinak než jako nestandardní.
38. Žalobce rovněž namítá, že on sám žádnou výhodu nezískal, neboť daň zaplatil v ceně zboží a následný nárok na odpočet mu byl odepřen. Pro odepření nároku na odpočet daně není nutné prokázat, zda měl žalobce z daňového úniku profit. Pro účely posouzení, zda se osoba povinná k dani podílela na daňovém úniku, je irelevantní, zda dotčeným plněním získala daňové zvýhodnění (usnesení Soudního dvora ze dne 14. 4. 2021, C-108/20 *Finanzamt Wilmersdorf*, bod 35). Z hlediska daňového má totiž přímý profit daňového subjektu účastníčoho se daňového podvodu stejné důsledky jako nedostatečná obezřetnost daňového subjektu, který měl a mohl vědět o své účasti na daňovém podvodu a nepřijal dostatečná opatření, aby tomu zabránil. Soud proto námitce nepřisvědčil.
39. Podle žalobce skutečnosti uváděné daňovými orgány nejsou u podnikatelských subjektů jakkoli nestandardní ani výjimečné, natož porušující zákon. K tomu však soud uvádí, že ačkoliv jednotlivá zjištění nemusí nutně představovat nezákonnost, sdílí zdejší soud přesvědčení žalovaného, že se v daném konkrétním případě ve svém souhrnu jedná o skutečnosti nestandardní a svědčící o tom, že žalobce o zatížení transakce daňovým podvodem vědět měl a mohl. Výše uvedené skutečnosti by měly dle názoru zdejšího soudu běžného podnikatele upozornit na to, že nemá daný ekonomický subjekt ověřen do té míry, aby s ním mohl vstoupit do obchodního vztahu, resp. v něm bez dalšího pokračovat. Jednou otázkou je samotný zájem žalobce na tom, aby jím uzavřené obchody probíhaly bezproblémově a umožňovaly mu dosahovat zamýšleného zisku. Na druhou stranu však žalobce jakožto plátce daně z přidané hodnoty mající v úmyslu nárokovat případné daňové výhody musí být v rámci svého podnikání obezřetný také proto, aby byl schopen daňovým

orgánům prokázat případně nárokováný odpočet na dani z přidané hodnoty. Je tudíž jeho povinností být ostražitý nad rámec „pouhé“ garance dodávky zboží či služby.

40. Za popsanych okolností bylo možné po žalobci spravedlivě požadovat, aby volil transparentnější způsob úhrady pohledávek, přistoupil ke smluvnímu zabezpečení daného obchodního vztahu a více prověřoval například také to, zda jeho dodavatel (či osoby jednající jeho jménem) není toliko nastrčeným mezičlánkem, který má umožnit realizaci daňového podvodu. Soud se proto ztotožňuje se závěrem žalovaného, že bylo možné po žalobci požadovat vyšší obezřetnost. Žalobce však žádnou obezřetnost neprokázal a dostatečná opatření k zamezení účasti na daňovém podvodu nepřijal.
41. K žalobcem předložené rámcové kupní smlouvě ze dne 10. 12. 2015 nelze v projednávané věci přihlížet, neboť ta byla uzavřena na dobu určitou, a to do dne 31. 12. 2016, tj. na dobu předcházející kontrolovanému zdaňovacímu období. Odkazy žalobce na řadu let fungující obchodní vztah a zavedenou obchodní praxi a zvyklosti samy o sobě žádnou aktivitu neprokazují (jde pouze o zdůvodnění pasivity). Nemohou proto prokazovat přijetí dostatečných opatření k zamezení účasti na daňovém podvodu. Nutno podotknout, že strany ani neprováděly písemné objednávky a jejich akceptaci, a to ani neformální e-mailovou komunikací. K veškerým dodávkám docházelo na základě ústních dohod. S ohledem na shora popsanou míru rizika bylo přiměřené po daňovém subjektu takové kroky požadovat. Dostatečným důvodem pro písemnou úpravu smluvního vztahu je již samotná skutečnost, že se jednalo o obchody v celkové výši několika milionů korun.
42. Přestože není zákonnou povinností žalobce prověřovat zaměstnance dodavatele, respektive osoby vystupující jeho jménem, je nutno i v tomto ohledu žalobci vytknout nedostatečnou obezřetnost. Vysvětlení žalobce, že mu M. N. a J. D. byli představeni jednatelem dodavatele jako osoby, které budou se žalobcem v dalším období jednat, o obezřetnosti rozhodně nesvědčí. Za situace, kdy veškerá spolupráce s dodavatelem spočívala dle tvrzení žalobce na zavedených obchodních zvyklostech a ústním jednání bez existence jakéhokoli písemného smluvního ujednání, považuje zdejší soud ve shodě s daňovými orgány postup žalobce, který bez jakéhokoli pověření předával těmto osobám statisícové částky v hotovosti, za přinejmenším riskantní. Nadto sám žalobce při jednání správci daně sdělil, že na tyto osoby neměl ani žádný kontakt (je tedy otázkou, jakým způsobem probíhaly tvrzené „domluvy“ o jednotlivých dodávkách zboží). Zcela jistě však nelze hovořit o tom, že by žalobce přijal opatření, kterým by se snažil zamezit své účasti na daňovém podvodu.
43. Žalobce dále poukazuje na to, že dodavatel nebyl nespolehlivým plátcem ani nově založenou společností. Soud předesílá, že žalobce tato žalobní tvrzení neformuluje jako opatření, která by sám činil k ověření svého dodavatele. I pokud by si však tyto skutečnosti dopředu ověřoval, jednalo by se o prověřování spíše formální (dostatečné pouze v případě standardních obchodních vztahů), bez úmyslu zjistit bližší informace vypovídající o spolehlivosti a důvěryhodnosti dodavatele, u něhož existovala řada nesrovnalostí.
44. Soud zdůrazňuje, že není povinností správce daně a žalovaného, aby žalobci vysvětlovali, jaká konkrétní opatření k tomu, aby zajistil svou neúčast na daňovém podvodu, měl žalobce přijmout. Naopak je to žalobce, kdo je povinen prokazovat, jaká konkrétní opatření přijal. Daňové subjekty obecně mají celou škálu možností ověřování důvěryhodnosti svých obchodních partnerů. Míra prověření, k jakému v konkrétním případě přistoupí, se však nutně liší v závislosti na konkrétních okolnostech případu.

45. Považuje-li snad žalobce za unesení svého důkazního břemene skutečnost, že se nedozvěděl o žádných podezřelých znacích dané transakce, neznamená to, že by se sám aktivně snažil eliminovat riziko spojené s uzavřením plánovaného obchodu, např. zjištěním bližších informací o dodavateli, smluvním ošetřením plánované transakce, transparentními platbami na prověřené bankovní účty, apod. Postoj žalobce nesvědčí ani o přijetí rozumných opatření, ani o jeho dobré víře v zákonnost a bezproblémovost transakce. Okolnosti posuzované věci ve svém souhrnu jasně ukazují, že žalobce dobrou víru osvědčit nemůže. Jinými slovy, s ohledem na okolnosti zjištěné a prokázané správními orgány, žalobce nemůže úspěšně tvrdit, že o daňovém podvodu nevěděl ani nemohl vědět.
46. Zdejší soud uzavírá, že správce daně, potažmo žalovaný nepochybil, pokud odepřeli uznat žalobcem uplatňovaný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v souvislosti s plněními realizovanými dodavatelem z důvodu, že žalobce mohl a měl vědět, že plnění přijatá od dodavatele byla zasažena podvodem na dani z přidané hodnoty. Objektivní okolnosti specifikované daňovými orgány tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících skutečností, které tomuto závěru odpovídají, přičemž žalobce neprokázal, že by přijal taková opatření, aby své účasti na daňovém podvodu zamezil. Jeho tvrzení o osobní znalosti oprávněných osob, dosavadní spolupráci, obvyklé ceně zboží a bezproblémovém statusu plátcovství dodavatele nemohou vyvrátit shora popsané zásadní nestandardnosti svědčící o tom, že o zatížení transakce daňovým podvodem vědět měl a mohl. Nelze tedy hovořit o tom, že jednal v dobré víře v korektnost uskutečňovaných obchodních transakcí.
47. S ohledem na výše provedené posouzení, které se neodchyluje od hodnocení ze strany žalovaného, zdejší soud shledal nedůvodnou také námitku žalobce o tom, že závěr žalovaného, pro který bylo vydáno napadené rozhodnutí, je nedostatečně odůvodněn. Jelikož se žalovaný řídil v rámci svého posouzení obdobnými úvahami jako soud, vycházel z téhož skutkového stavu jako soud (přičemž tento skutkový stav považuje soud za dostatečně zjištěný), tento skutkový stav rovněž zcela v souladu se zákonem a judikaturou právně posoudil a své úvahy v napadeném rozhodnutí zdůvodnil zcela konkrétně, srozumitelně, v logických souvislostech a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce, neshledal soud napadené rozhodnutí v tomto ohledu jakkoli nedostatečným.

IV. Shrnutí a náklady řízení

48. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
49. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. ledna 2025

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu